

I udstillingen 'Stop Calling Me Names' har Mette Winckelmann valgt at lægge sin egen gitterstruktur – et grid – ned over bygningens niramgrundplan, hvorved hun har skabt seks nye, fiktive rum. Herimellem flimrer et utal af de sanselige og skulpturelle tekstilværker, som kunstneren er kendt for.
Foto: David Stjernholm

Mette Winckelmann indtager og overtager suverænt Gl. Holtegaard

Der ligger et oprør i at arbejde med tekstil: At bringe oversete verdner i spil. Og 'Stop Calling Me Names' er et forrygende møde mellem systematik og aristokratisk grunge i Mette Winckelmanns intervention i Gl. Holtegaards barokarkitektur

Af Ida Marie Hede

I Gl. Holtegaards udstillingsbygning, Laurits de Thurahs barokanlæg fra 1756, flimrer barokhavens symmetriske og labyrntiske hække konstant gennem vinduerne. Herinde er også billedkunstner Mette Winckelmann aktuell med totalinstallationen *Stop Calling Me Names*. Ofte indtager Winckelmann hele udstillingssteder: Værker breder sig f.eks. helt ind i slotscafeer. Denne gang har hun dog suverænt undersøgt sit eget slægtsskab med barokkens illusionisme og foretaget en konsekvent overtagelse af en arkitektur, der ellers må give de fleste samtidskunstnere stress; hvordan spiller man med/op imod en så symbolladet struktur?

Winckelmann har valgt at lægge sin egen gitterstruktur – et *grid* – ned over bygningens niramgrundplan og skabt seks nye, fiktive rum. En række industrielle, grå metallægter markerer de seks

egne værelser – de nye, frigørende territorier – i udstillingsrummene.

Herimellem flimrer et utal af de sanselige og skulpturelle tekstilværker, som kunstneren er kendt for. Med udgangspunkt i geometriske systemer arbejder Winckelmann i et organisk formsprog med både industrielt- og håndproducerede tekstiler. Hun er samtidig en konceptuel kunstner i dialog med feministisk kunsthistorie, hvor der gives nyt rum til materialer, man traditionelt har kunnet hæfte ordet *kvindearbejde* på; og derved også rum for oversete fortællinger om klasse, rettigheder og frihed.

Stout og blonde

Winckelmanns nye tekstilværker hænger luftige, men aldrig skrøbelige, over dørkarmen. De er opspændt på blændrammer, som hænger på vægge eller er grupperet på gulvet; ét sted fortsætter en stofrulle næsten ud over gulvet. De fleste værker er industrielt fabrikerede tekstiler med f.eks. påfugle- eller blomsterprint, el-

ler stofstykker klippet op og syet sammen igen, som patchwork, hvorpå Winckelmann systematisk har påtrykt ovaler eller rektangler i mørke farver, sådan at det oprindelige nogle gange er helt udraderet, og andre gange tydeligt skinner igennem. Blondestof og det grove lagenstof *stout* får pludselig samme status.

Værkerne former sig i familier, som autoriteter eller venner, der henvender sig til én med ufortalte historier; som de syersker, der har produceret stoffet. Indimellem store og banneragtige, indimellem yndefulde eller spraglede, allierede med hinanden. Serietitlerne, f.eks. *Maybe Its You*, der følges af et print med absurde *one liners* hentet fra datingsites, sprudler af popkultur. Stemningen i udstillingen er derimod ikke poppet, men tænksom og elegant. Titlerne kobler tekstilerne til fortællinger om knuste hjerter eller masturbation (serietitlen *Romancing the Stone*) og bringer meget diskret følelsesmæssig uorden ind i det systematiske. Apropos pop er det ekstra dejligt at ende i et sort hjørnerum, iscenesat som kunstnerens hule, pragtens vrangside, et (anti) klimaks med opmagasinerede lærreder og en rodebunke af malerbøtter. Herinde er også det minimalistiske lydværk, komponeret af Heidi Mortenson på baggrund af et nodesystem, som Winckel-

mann har udtænkt ud fra gitterstrukturen.

Lyden kan høres overalt i udstillingen. Det giver en velkendt postmoderne fornemmelse: Stilarter, der støder sammen. Det understreger også en porøs, processuel og vidunderligt synsforvirrende fornemmelse. Der er noget flydende over måden man går fra rum til rum på, øjet kan ikke overskue udstillingen i én bevægelse. Lydværkets gentagelser er en stram rød tråd i dette flydende.

Reiscenesættelser

Som noget nyt har den stærkt materialekyndige Winckelmann trykt oven på egne værker, og hun vil løbende arbejde videre i udstillingen. To modige, minimale greb, men rawlplugs og grå vægge fra den tidligere udstilling er til gengæld fængende nu og her.

Det fortæller om Winckelmanns dybe interesse i kulturel reproduktion, hun citerer konstant, f.eks. avantgardemalerer Sonja Delaunays geometriske formsprog, og de indadvendte malerier af minimalisten Agnes Martin. I *Stop Calling Me Names* citeres også barokken: Glimmerornamenter, blændrammerne på gulvet, der har bagsiden vendt mod beskueren, og den kludetæppespraglede serie *Maybe Its You*, hvor hvert lærred er påtrykt ovaler i royal blå som var de portrætter,

giver tilsammen fornemmelsen af lag på lag, aristokratisk grunge: En *homage* til barokkens facadefetish.

Winckelmanns æstetik er ikke rigtig campet. Aldrig trashy. Referencer og materialer er vestlige. Først savner jeg flere (sub) kulturelle overraskelser, hvorfor? Måske for at gå op imod barok/tradition/normers symmetri med netop asymmetri? Men savnet fordufter, for ærindet er netop ikke at bryde karnavalesk med udgangspunktet. Selv om udstillingsteksten ikke nærmere formidler, hvordan Winckelmann 'udfordrer hierarkier', er hendes politiske ærinde tydeligt. Der ligger et oprør i at arbejde med tekstil: At bringe oversete verdner i spil. Og der ligger et oprør i hele tiden at lægge nye lag oven på gamle. Hvis man blidt afsporer forestillinger om det, vi klæder os i, eller de rum, vi færdes i, skaber man straks nye fortællinger om krop, fællesskab og historie.

kultur@information.dk

'Stop Calling Me Names', Mette Winckelmann, Gl. Holtegaard, 27. april – 1. juli 2018